

ji k námitce věcné nepřislušnosti odmítl. **R e k u r s n í s o u d** zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkav pravomoci, dále ve věci jednal. **D ů v o d y:** Prvý soudce vyhověl námitce věcné nepřislušnosti, jsa toho názoru, že zažalovaná pohledávka 5.000 Kč jest pouze částí pohledávky 10.000 Kč, že tudíž dle §u 55 j. n. druhá věta posuzovati dlužno věcnou příslušnost dle výše celé pohledávky a že následkem toho jest pro spor ten příslušným soud sborový. Stížnosti nelze upřít oprávněnosti v tom směru, že ustanovení §u 55 j. n. může se týkati jen případů, kde žalobci přísluší disposiční právo i ohledně druhé nezažalované části této pohledávky. (Viz rozh. ze dne 26. října 1920 R I 853/20 čís. 721 sb. Dr. Vážný a rozhodnutí ze dne 14. prosince 1898, čís. 15.264 Gl. U. 411.) V tomto případě však nepřisluší disposiční právo ohledně druhé části pohledávky 10.000 Kč žalujícímu, ježto mu pouze částka 5.000 Kč z oné pohledávky byla postoupena a proto jest pro otázku věcné příslušnosti rozhodnou jediné zažalovaná částka 5.000 Kč (viz též Neumann kom. u §u 55 j. n.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Usnesení rekursního soudu odpovídá stavu věci i zákonu, pročez se stěžovatelka poukazuje především na důvody tohoto rozhodnutí. Při posuzování otázky příslušnosti dlužno v tomto případě vycházeti z toho, že § 55 j. n. v první a v druhé větě stanoví dvě různé zásady. Uplatňují-li se více osobami nároky, každé z nich z téhož právního poměru proti témuž dlužníku příslušející, t o u t é ž žalobou, jest ovšem za účelem stanovení věcné příslušnosti podle první věty §u 55 j. n. všechny nároky sečísti; jsou-li však tyto nároky uplatňovány, jak tomu v tomto případě, různými žalobami, řídí se věcná příslušnost pro každou z těchto žalob výší v té které žalobě zažalované částky, neboť žalobci přísluší dispozice jen nad onou žalobou vymáhanou částí pohledávky, která jest jeho, v tomto případě mu byla postoupena. Jakým způsobem a proč jen část pohledávky na žalobce přešla, jest pro posouzení věcné soudní příslušnosti nerozhodno, stačí, že žalobci přísluší dispozice jen nad onou částí pohledávky, která zvláštní samostatnou žalobou skutečně jest vymáhána a pro kterou věcná příslušnost dovolaného soudu je dána.

Čís. 3471.

Kostelní konkurenční výbor (ve Slezsku) jest způsobilým jednati na soudě, třeba neměl předepsaného počtu členů.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, Rv II 334/23.)

Žalobě kostelního konkurenčního výboru ve Slezsku proti faráři o vydání peněz, určených na stavbu kostela, bylo vyhověno **s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c**, **N e j v y š š í m s o u d e m** mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nesprávné právní posouzení věci vidí dovolatel v tom, že také odvolací soud přiznal žalující straně procesní způsobilost přes to, že není zastoupena zákonným počtem členů. Správné jest, že podle §u 13 zemského slez. zák. ze dne 15. listopadu 1863 čís. 2 zem. zák. na rok 1864 pozůstává kostelní konkurenční výbor nejméně z pěti členů, a jest také správné, že nynější výbor má jen čtyři členy. Tento nedostatek však nemůže padati na váhu, když správní úřady, jež jedině jsou povolány, by zákonné obsazení těchto výborů vedly v patrnosti a přezkoumávaly jejich způsobilost jednati a usnášeti se při menším obsazení, za dostatečné nynější obsazení výslovně uznávají, jak se také stalo v tomto případě, a jak z dopisu okresní politické správy ve Frýdku ze dne 13. listopadu 1921 vyplývá. To tím spíše, jelikož nejde tu o posuzování nezákonného usnesení, jehož výkonu by se bylo domáháno, nýbrž o to, zda kostelní konkurenční výbor i bez zákonného obsazení jest podmínkem, jenž jest k určitému účeli stanoven a jehož práva byla porušena. Že kostelní konkurenční výbor jest takovým podmínkem, vyplývá ze zmíněného zákona, jelikož mu přísluší v záležitostech stavby, opravy a udržování kostelů atd. právo, o nich se usnášeti a na ně dozírat, vždyť i tu bylo na něm, aby byl prozatimní kostel v S. vystavěn, a musí tudíž míti i oprávnění, by částky, za tím účelem mu přiznané, z nichž mu klásti jest účet, avšak třetí osobou zadržované, také mohl soudně vymáhati. Jeť nikoliv jen orgánem účetním ohledně těchto prací, nýbrž jest i zástupcem těchto kulturních zájmů, tudíž i k tomuto kroku proti žalovanému oprávněn (viz rozhodnutí správního soudu ze dne 13. prosince 1878 čís. 1892 Budw. 381 a Pražák: Spory o příslušnost II. str. 102 poz. 36).

Čís. 3472.

Je-li to v obci zvykem, lze uložití vlastníku ohrazení (§ 858 odstavec druhý, obč. zák.) po levé straně od vchodu.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, Rv II 473/23.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném svém sousedu, by zřídil ohradu po levé straně hlavního vchodu svého domu. Stavení byla v oné části obce Š., v níž bylo zvykem, že majitelé ohraničovali své pozemky po levé straně od hlavního vchodu. Procesní soud prvního stádia žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d jí vyhověl. D ů v o d y: Dle §u 858 třetí věta obč. zák. má vlastník povinnost, postarati se o potřebné uzavření svého prostoru a oddělení od cizího prostoru po jedné a to po pravé straně hlavního vchodu. Odvolatelce však nutno přisvědčiti, že zákon, ukládaje vlastníku povinnost, postarati se o nutné ohrazení, neklade důraz na slova »po pravé straně«. Je-li, jako v tomto případě, místním zvykem zavedeno ohražování po levé straně, vyžaduje hospodářská potřeba nutnost ohrazení po straně této a jest proto povinností